

СРПСКА НЕЗАВИСНОСТ

ЦЕНЗ ЗА СРЕДЊИ:
на годину 24 дни, као по године 12 дни, као четврт год. 6 дни.
за сопствене земље на Балканском полуострву.
на годину 30 франака, као по године 15 ф. као четврт год. 8 ф.
за Аустро-Угарску:
на годину 15 фор., као по год. 8 ф. као четврт год. 4 ф.
за све сопствене државе:
на годину 36 фран., као по године 18 ф., као четврт год. 10 ф.

ИЗЛАЗИ У БЕОГРАДУ
УТОРИКОМ, ЧЕТВРТНОМ, СУБОТОМ И НЕДЕЉОМ
НА ЦЕЛОМ ТАВАКУ

УРЕДНИШТВО је у АДМИНИСТРАЦИЈИ КУЋЕ Т. ТОМЕ АНДРЕЈЕВИЋА
ФРАНЦУЗСКИ ВЕНАЦ.

ЗА ОГЛАСЕ РАЧУНА СЕ:
преди пут 12 дни паре од реда, а после скаки пут 6 цр.
за припослано 50 паре дни од реда.
Рукописи шаљу се уредништву, а претплате административији
„СРПСКЕ НЕЗАВИСНОСТИ“.
РУКОПИСИ НЕ ВРАЂАЈУ СЕ. НЕПЛАЋЕНА ПИСМА НЕ ПРИМАЈУ СЕ.

БЕОГРАД 5. марта.

Данашњи скупштински састанак отворио је потпредседник скупштине у 9 часова 25. минута пре подне. Од министара били су при отварању: Пироћанац и Гарашанин; дојдније уђоше: Радовић и Новаковић.

Све галерије дунком пуне. На левици празне клупе посланичке.

После прочитаних скупштинских протокола 28 и 29 састанка и пошто су прочитане неке молбе и жалбе, добија реч Ранко Тајчић.

Ранко Тајчић у име своје и својих 50 посланичким другова подноси мотивирану писмену оставку и моли скупштину да се оставка прочита.

Потпредседник не дозвољава да се оставка прочита док се њему не поднесе. Услед тога прочита посланик Раши Милошевић имена свих 51 посланика и затим стави оставку на председнички сто. Међутим Ранко Тајчић узалуд тражи реч. Потпредседник одговара, да му само у том случају може дати реч, ако своју оставку на траг тржи; иначе он, Ранко, као публика не може у скупштини говорити. На ово Ранко Тајчић и Раши Милошевић остављају скупштинску дворану.

Велизар Кундовић лознички посланик изјави: Кад су оволовико народних посланика положили мандате, те је скупштина дошла у положај да због недовољног броја посланика не може вине решења доносити, — то сад наступа

случај који је уставом пре-
двиђен: да се цела скуп-
штина распусти.

Потпредседник у поду-
жем говору расправљајући у теорији положај права и дужности мањине и већине скупштинске, налази да мањина није имала узрок да својим изласком спречи рад скупштински; но пошто је то учинила и пошто по уставу морају бити три четвртине од укупног броја посланика на окуну па да се могу пуноважна решења доноси-
ти то о буди каквом за-
кључењу усљед ових оста-
вака не може бити говора.

Мањина је просто хтела да спречи радњу скупштине. (Вел. Кундовић: И да апелује на народ). То је право владаоца. Како та мањина поштује ред земаљски, види се и из по-
нашања Кундовићевог који ево хоће преко реда да говори. Он потпредседник, изјављује да постоји ре-
шење скупштинско од 19 фебруара, по коме је пред-
седништво овлашћено да се, у случају ако посланици у гомилама поднесу о-
ставке, њихова места про-
гласе за упражњена и да се нареде нови избори. Пре-
ма томе председништво ће позвати владу, да то скупштинско решење изврши. (Велизар Кундовић тражи реч да поднесе у име своје и својих другова оставку).

Потпредседник не даје реч народном посланику, већ да би сваку изјаву од Кундовићеве стране осујетио закључује састанак.

Т. Туцаковић и Кундовић прилазе председничком столу и предају потпредсед-

нику први за себе а други у име своје и својих друго-
ва Раке Кукића и пона Па-
вла Радивојевића оставке.

Установак на српском југозападу
(ТЕЛЕГРАМИ, „МАНЧЕСТАРСКОМ СТРАЖАРУ“
ПРЕКО ИТАЛИЈЕ)

(Наставак)

Дубровник 8. фебруара.

Чује се да су устаници освојили Коњицу — варошицу са мостом на Јорђеву Неретву — и чују једне слободареје пруже азвезије Сарајева и Мостара, а на јву прилику и најважнију стратегијску тачку у обеју провинцијама. За место вели се да је изгорело у борби. Званичних изве-
штаја, по обичају нема: а Херцегови-
ца, далеко од тога да се осећају стешњени познати „војнички коридор“ који пресеконе на поља дотични аустријску снагу. Ватрени ћеперал Јовановић одјури на зор у Мостар, а војска и тонови за-
њима — да поврате најубљену свају. Примирје, као што предказали одје у ве-
тар; или, у потврду пређашњих навода, нека ми је могуће додати: да је При-
јорским издаљеницима испало било да ру-
ком склонити устала племена јужне Хер-
цеговине на посредовање кнеза Николе. И она су пристајала да подложе оружје, али под овим условима — имено, и 1-во да Аустрија траје закон о војничини; 2-го да се смаже дајни и ужине монопол на лукав: 3-ће, ачица амнестија! Ове усло-
ве саопште Црногорски издаљеници ауст-
ријским устаницима, они ћенералу Јовановићу, а он телеграфом у Беч. Цар-
ска и краљевска влада одговори како их прошто одбија. — У осталом, Херцегови-
ца устаници у Невесињу, Фоче и босан-
ске границе нису ни пристали биле на пријорско посредовање; ни хтели да чу-
ју предлоге да се покоре. Иако пет хи-
љада бораца заједно је међусобу и тер-
тују је да и последњу као крај источе
на олтар народне и независности. И бој
се сада бије на све стране. — Иход
последњег судара код Билећа тај је да вакви гатачки положај остане у рукама усташа, заједно са ново-подигнутом ка-
сарном тамоњином. Устаници сада поку-
шавају да одеску аустријске гарнизоне на Лиму. Управо, но изазвању Херцег-
овица, оне три главне страже аустријске у санџаку — Плање, Пријепоља и При-
бој — већ су одсечене од Сарајева. А-
домста, ако се ово и потари, онда су
дотични гарнизони просто изгребани по-
литичкој амбицији. Једно је извесно, а то: да су устаници успели да ступе у
свежу са србијанској границом, док од југа Али-паша од Гусиња оживљује др-
жавску луту, обсјава помоћ Херцегови-
цима, иу дослужу са турским властите-
штима башбодуке у Нови Пазар! — Подмаршал Јовановић нада се да ће мо-
ћи прећи у напад кроз једно петнаести-
ну дана, али као да се све више измаза-
ју знаци који сведоче о неизгубљености
свејске војске. Број бегуница једнако расте.
Још су неки одбегли из Веброве реги-
онте, а осамнаест њих и из Веџдаров-
е, у устаничкијијији, док пети војнички
отворенојајају: да су Херцеговци у
праву и да они неће да се бију противу
своји браћи! — Факт је доказа да до-
гађаји не стое више под аустријском
контролом. Колосално потресче бечке
владе пружају сушима вишијим вршњацима
једну приказу какву они неће лаго испустити. Ово се почива да увала и у
Бечу, ма да се ситуација тамо још не-
јасно схвата. — Спомен је вредно и то:
да су принц Виндциштед и други млади
хусарски официри из највишије аустријске
аристократије дошли у Дубровник на до-
бровољну службу. Они као да се надају
ратним спасим другаче од ћенерал Јо-
вановићевих „хайдука“. — Ма да не мож-
е бити упутно за мене да спомињем све
знаке времена који ове пред очи излазе,
очет већа ми је с неузданем слобод-
но тартићи: да штоја вишији на доду
као српски рат за независност противу
аустријскога юсвадскога, са временом ини-
цијом, мора се по самој природи исп

По несрћи има у тој слици и тавна сенка. Узвишење Србије пред симпатијом Европе извршије се под министарством, које ни издала не одговара народним тежњама. Ни издала не служи правим интересима народним (qui est l'object de nos aspirations nationales et de servir les vrais intérêts du peuple). У место да се чврсто и иностроје држи правог пута и да гледа да набави земљи железнницу из извора што су оделе-
та на расположењу. Србија је ут-
гасила на сред калузе спекулације и конкарства на берзи, а с таквим успехом, то је, на жалост, познато. Ми бисмо желели, да тај одиста тако млади народ за дуго још не позна заноса ажиотаже и беснила (frénésies) берсанџана, као што рече онај прекрасни г. Бонти. Но како се није тако збило и како се један српски финансист, чије првие фразе неће моћи олакшати опасности кризе што је његови сународници подносе, учише да снаше још које наносе што их брдом Генералне Уније може нанести на брег, треба нова краљевина да приреје из невидовије невоље корисну појту! Нека се сасвим одреши од искушења ту-
ђих банкарса који обрчу да ће при-
тиći у населе јајово предузеће г. Бонту и његових ортака.“

Тојако Дацаке. Сиромах Ниро-
ћанац! Сиромах напредњачки ка-
бинет! Од куда се

Надо да га сунце грије.
И отуд га лед већ бије!

би хтели и умели најмађу европску краљевину да поврате опет на онај стари и добри пут, којим је преће ишла српска нација.

ДОПИСИ

Ваљево, 26. Феб. 1882. г.

Партајска страст и њена последица.

Души председник и бивши „војвода Дрински“, стигао је синоћ у Ваљево! У Лукавцу је дочекан од својих обожаоца, који су га у каруцама у варош допратали; при дочеку одликовао се најбоље г. Пере Томић председ. окр. суда са својим подчињеним г. Јовом Никићем судијом, Драгутином Стаменковићем секретаром, двојицом писара и тројицом практиканата. Полициска струка била је штедљивија јер је само један писар са неколико практиканата „јувак“ на сутстрет изашао. — Грађанство је од своје стране и овом приликом засведочило да тврдо остаје при послатој гранати диплом председнику, из које пред њега у скупштини 240 кутаница излетише.

Увече нађоше се узбуђени овд. бацили Миладин Љубичић, Никола Туѓегић (негов верни Туѓегић био је истака у Београду тије дана, но види се да се он за то постарао да тако буде и Јанко Баబић његовим доласком, и причеше на „жртву пламену“ по неколико буради од гаса (боље би да су запалили неколико пакала карти) на сокакима, не објединивши прозоре своје на што су по нашем мишљењу право имали; али бурад по сокакима у овој прилици пису смели пламену давати, јер сокаки нису њихова својина да могу партајске ћефове по њима ноћу извршавати, већ су својина општија од којих грађани праве такове употребе у опште народном весељу, у актима који су достојни да домаћину из осећаја на спирале свечаности неби ни по сумњији могло да ће зажалити што би му пламен услед тесноће сокака какву интету навети могао.

Поступак поменутих бакала изазвао је општу осуду, општински одбор нека не пропусти ову самовољу појединца неизједију, да им тиме докаже да Ваљево није њима добашом у милост и немилост дато, већ да су ваљевци, свесни и да умеју казнити сваког овог који се усуди нарушавати својом старишњу њиховој спојевој.

Пада у очи и та околност, што си је председник окр. суда са својим потчињеним узео слободу напустити своју дужност и остati од исте целе по подне, јер по нашем мишљењу није он властито чинио, већ да зна да је плаћен да ради народне послове; а не да одсуствује од своје дужности у незваничним пословима. — Јама је тешко за оних ето, хиљада динара који су ујиме реорганизовања судске струке од народа узети, да се корсем употреби на поправку судског стања, кад видимо да се оваки поступци врше у тој струци самовољно, тим преше, што то неучинише нижи њихови било самовољно или с' дозволом преседниковом, већ главом преседник сам који мора познавати границе своје дужности.

Кад се још и та околност дода да преседник на најзначајнији дан по ерцеству, кога је краљество српско у црквама проглашено, није своје подчињене на светковање пустио, — већ после службе божије на дужност задржао — а долазак Глишићев на штету државне касе светковао, онда нам се намеће мисао, да поменути г. Томић или пеће неуме одавати пошту значајним и свечаним данима народа српског.

Ни један од поменутих бакала не више се побуђен при народној великој сајеткини изнети своју бурад на сокак и тиме увећавати општу радост, радост какву србијане кроз векове још доживије није, а за партајске цели не појазлише то учинити, а ако тврдо знаду да се за такове поступке од одговорношти избеги неда.

Но искака их! Ово је јасна слика њихове свести, ово је неизборив доказ како им срце на спирале народном весељу вуца, ово је жиг који их обележава како и у

каквој мери грађанство и његову бесбедност цене, и и ово је напослетку нама лепо дошло, кад знамо да ово чине људи, који против, огромне већине грађана, са својим „војводом“ у опрезу стоје и све употребљују да он противу воље наше остане и у будуће преседник.

Јест такоје! Одбор општински изјавио је председнику неповерење, и тражио је збор да се дупли преседник као недостојан забиши с управе. На скупу о ком се већ чуло, решено се то питање по предлогу, по збор би забрањен, сад још дрински „јувак“ на биљзи хоће ли он сазвати збор? незнан се, неће ти, онда се зна ко ће, но свакако може се у нареди рећи: да му његови вернијони 100 буради на „жртву“ за еретна доласка прinesу, да се чак његове громке речи с' којима је Бонту-ов уговор са њима снагом потпомагао у томе пламену читати могу, да сам он са брилантним прстеном на руци ту светлост увеличи, онт велимо веће све то помоћи, и рачујући на свест наших врлих грађана који жито по вредности ценити умеју, мора се саји „само другче но што се пошое“ — са кметовске столице.

Грађанству остављамо да цени, може ли се и у будуће поверити управа наше општине човеку који га неколицина присталица жеље у „аркос“ на управу да држи, необзирну се на бойлак општински, већ терапуји инат у коме тражије само: да се види да они судбином наше општине управљају.

Помозимо се сами у нашој кући, јер нико није овлашћен да нам погачу меси, будимо свесни наших права: недајмо се заводити празним и лакомисленим обећањима, не верујмо аминашним „Виделовачким“ јер је крајње вучеме да одговоримо својој задаћи. — Тражимо човека коме се све врлине грађанске с' правом признати могу, — дао нам је Бог добра стакових — и изберимо га сложно, одушевљено, недајмо да нам људи заношени страшњу партајском с' нашом кућом управљају, па тек онда будимо сигури са бойлаком наше општине, а све до тада витлаче с' нама политички ветар, час тамо час амо.

Помозимо се сами, а бог помоћи није ни одриче.

Г. В. Ж.

ГОВОР

Г. ВЕЛИЗАРА КУНДОВИЋА НАРОДНОГ ПОСЛАНИКА ЗА ВАРОШ ЛОЗНИЦУ ПРИЛИКОМ ДЕЛАТОВАЊА О КОНВЕНЦИЈОЛ С ПЛОВИДБИ ЗА КЉУЧЕНОЈ ИЗМЕЂУ СРБИЈЕ И АУСТРО-МАДАГАСКЕ, 2. МАРТА ОВ. Г.

Господо! После Кримског рата који је вођен између Русије с једне и Француске, Енглеске, Сардиније и Турске као савезника с' друге стране закључен је у Паризу уговор мира између ових разнотуђих држава.

По томе уговору Париском између осталих одреда те су државе утврдиле и то да се пловитви по рекама пловним који раздвајају више држава, сматрајући да ставимо друштвом друштвом немогућа је, — па поред свега овог ми по томе уговору несмејмо никаквих наших државних терета да ставимо дунавском привилегисаном друштву, као што је порез и остале дажбине.

Са ових разлога које сам у моме садањем говору највећ, је господо сматрам ову конвенцију нашу са Аустро-Угарском о пловитви као штетну по наше државе интересе, као конвенцију која није сувремена и с тога сам јој у начелу противан и гласају да се одбаци (Левица врло добро).

Познато, као питање регулисање ѡердана.

Као што господо видите из овог мого говора Аустро-Угарска поред све њене труде да ово важно питање о пловидби на Дунаву, расправи у своју корист није могла у томе да успе. Тек на берлинском конгресу ово је питање поново покренуто, али опет као Европско питање и дошло се до тог закључка да се оно расправи у Галану (Румунији) и позвате су и прибрежне државе: Аустро-Угарска, Србија Румунија и Бугарска да у томе судедују и да израде уредбу о пловидби и речној полицији, али само од ѡердана па до утоке Дунава у прно more.

Као је Аустро-Угарска и овде пропала и како је најшила на отпор нарочито Румуније и како су Румуни ово питање сматрали, кад су оборили министарство Димитрија Браћана, држим да вак је господо познато и да вам је то овде не причам. Могу вам само то рећи, да Србија није чврсто стајала уз отпор Румуније и Бугарске према познатом пројекту Аустро-Немачком.

После овакових мена, кроз које се је пропашило дунавско питање, као питање Европско, ја немогу господо да разумем, какове су побуде руководиле нашу владу, да то питање сматра као своге и какви су је интересни разлоги руководили да закључује са Аустро-Угарском засебан уговор о пловидби. Кад би ми имали наших пловних лађа на Дунаву те да нам интереси наши налажу да пловидви на основи равноправности уредимо, онда је господо познато и да онда је то чисто аустријском: морално што се увлачимо у експерименте из којих ћемо само као осрамоћени изићи; материјално што се ценамо од заједничке источне Критишке појединачне чланове; 14 збор интервенције. Вели да је лепо закључивати самостално уговоре, но и равноправно а не као ми. Ако усвојимо уговор увредићемо пријатељске ослеђаје подузавских држава и баци ћемо се на опасно поље за нашу будућност, јер све више летимо у наручу Аустро-Угарском, која нити нам је била нити ће нам икад бити пријатељ. (Одбравање на опозицији).

Мил. Миловановић Ради дунавског питања радила је комисија прибрежних држава под председништвом Аустро-Угарске. Ова поред свега тога није могла да протури своје захтеве, јер прибрежним државама Румунији, Бугарској и Србији није шао овакав уговор у рачун. Због тога Аустро-Угарска хоће оваким уговором да једну од те три државе засебно задобије. То смо ми. Но ми дајемо дати повластицу на нашим Српским друштвима ако би се оно склонило да плови Савом и Дунавом а прости конкуренција са Аустро-Угарским богатим паробродским друштвом немогућа је, — па поред свега овог ми по томе уговору несмејмо никаквих наших државних терета да ставимо дунавском привилегисаном друштву, као што је порез и остале дажбине.

Са ових разлога које сам у моме садањем говору највећ, је господо сматрам ову конвенцију нашу са Аустро-Угарском о пловитви као штетну по наше државе интересе, као конвенцију која није сувремена и с тога сам јој у начелу противан и гласају да се одбаци (Левица врло добро).

СА НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

Седница од 2. марта 1882

После одмора

На дневном реду: уговор закључен између Аустро-Угарске и Србије о пловидби на Дунаву. Извештај М. Ракић чита уговор и извештај законодавног одбора, да је овај уговор закључен на основу париског трактата међународног права и на начелу узајамности. С тога одбор препоручује уговор као који је највећи.

Поп Павле Радивојевић говори против уговора. (Његов говор донели смо по стенографским белешкама у прошлом броју овог листа).

Вел. Кундогић говори такође против. (Његов говор доносимо по стенографским белешкама).

Поп Марко Петровић Мало час усвојили смо једну декларацију са тешким последицама по земљу. Под тим ути-

цима решавамо сада још о тежем питању. Питање о слободној пловидби на Дунаву оштеће је европско и тиче се подједнако свих прибрежних држава. Ми данас неразмишљено обављамо један чин што значи да иступамо из заједнице дунавских држава, који с нама много више интереса имају у овом питању него Аустро-Угарска. Познате су тежње Аустро-Угарске на истоку и ми данас драговољно срдамо у наручу Аустро-Угарској, с којом нас не везује никакво ердство ни племенско нити иакви заједнички интереси. Ово је питање покушано да се реши уговорно, но без успеха; кад остале прибрежне државе не хтеде пристати на захтеве Аустро-Угарске ми сад први иступамо из заједнице и делимо се од тих држава. Зашто? Кад знамо да немамо разлога да тражимо пријатељство на западу, онда морамо да га тражити на истоку. Но овако радећи несмејмо то постићи. Јасно је да Аустро-Угарска овим тешти да постигне цељ у дунавском питању: да нас задобије па да оно што сад закључимо морамо и доцније у друштву с њоме чинити. Не види отуд по нас ни политичке добити, јер ће нас Аустријско пријатељство пре удавити по ногомагати. Али немамо ни материјалне користи. Међутим политички наносимо себи штету што пиром отварамо врата узливу аустријском: морално што се увлачимо у експерименте из којих ћемо само као осрамоћени изићи; материјално што се ценамо од заједничке источне Критишке чланове; 14 збор интервенције.

Мил. Миловановић Ради дунавског питања радила је комисија прибрежних држава под председништвом Аустро-Угарске. Ова поред свега тога није могла да протури своје захтеве, јер прибрежним државама Румунији, Бугарској и Србији није шао овакав уговор у рачун. Због тога Аустро-Угарска хоће оваким уговором да једну од те три државе засебно задобије. То смо ми. Но ми дајемо дати повластицу на нашим Српским друштвима ако би се оно склонило да плови Савом и Дунавом а прости конкуренција са Аустро-Угарским богатим паробродским друштвом немогућа је, — па поред свега овог ми по томе уговору несмејмо никаквих наших државних терета да ставимо дунавском привилегисаном друштву, као што је порез и остале дажбине.

Аустрија тежи за надмоћићу на истоку; с тајвим намерама не можемо је сматрати за пријатељицу; а то је бар поznато да је то традиционална политика њена. За нас је јасна ствар да се не смејмо дајати од источних народа; то би значио злочин према Бугарској и Румунији, ако идемо на руку Аустро-Угарској, у толико више, што и сама Европа није хтела да жртвује интересе прибрежних држава.

Аустрија тежи за надмоћићу на истоку; с тајвим намерама не можемо је сматрати за пријатељицу; а то је бар поznато да је то традиционална политика њена. За нас је јасна ствар да се не смејмо дајати од прибрежних држава, које имају с нама истоветне интересе. Пита каква наше нужда и невоља гони, те је власта похитала с овим уговором, кад је факт да несмејмо злати никакве користи. Ми гријамо под ударима аустријске пријатељске политике сад већ због железнице, а шта ћемо тек дошаћи да остали уговори ступе у живот па и овај. Шта ће бити од нас кад се Аустрија увуче као прв? Ово је ствар коју не морамо и не треба да примимо. Ако се сад вежемо онда нема више помоћи. Ми унапред ћемо и овом приликом да пријатељимо Аустрији право на Босну и Херцеговину. То несмејмо бити, јер ми као Срби дужни смо да их бар морално потпомажемо, а не да их још и сами убијамо. (Живо одобравање. Тако је). Већ због тога члан што пријављамо Аустро-Угарској право на простирење ваздали ће да одбацимо уговор.

Ако се власта нашла у вртлогу, те мора силом околности принуђена да тајко ради, ми несмејмо. Ми захтевамо српску народну политику. (Одобравање). И власта мора тако у српу мислити, но нема куражи да ради.

Пиротанац министар-председник. Казујте шта ви мислите а немојте у име власте говорити и шта она мисли. Вели да

апсолутно нема овај уговор везе са питањем на Дунаву. Како ће нам изасланци у Галаду гласати, то ћемо видети. Над се буде тамо ствар решавала, али ћемо проговорити. Објашњава уговор и узрок зашто је закључен. Велика да су у њему ушла већином правила из међународног права. Брана политику кабинета, о којој је уверен да је добра, а и скунштина већина може бити уверена. (Жагар, гласови; зар сама већина). Изјављује да су пријатељски односи с Аустро-Угарском добром плодом уродили и да би свака друга политика била убичачна. Говори против штампе опозиције. Препоручује најзад да се уговор прими.

Седница је закључена у $1\frac{1}{2}$ саат по подне.

Седница од 3. марта

Председник А. Ђ. Поповић отвара састанак у $9\frac{1}{2}$ часа пре подне.

Николај тражи у име целе опозиције да влада одговори за 24 саата на обе интерpellације о Бонтуву; иначе ће опозиција чинити своју дужност према народу и владаону. Моли председника да то саопши влади. — Председник учиниће.

Прелази се на дневни ред: продужење дебате о плавивденом уговору.

После **Б. Милетића** који је у језгритој беседи осудио овај уговор и пошто је **В. Јаковљевић** бранио уговор због тога што ће користи од њега уживати 20 милиона аустријских словенца и 2 милиона аустријских Срба; узе реч.

Риста Поповић Уговор је закључен на неједнакости. Он види са владине стране политику попуштања и удварања у сваком акту са Аустро-Угарском, па тако и овде. Он је да то да се никаква конвенција не закључује пре но што се реши питање на Дунаву. Другие само чинимо Аустрији услугу, јер како сад закључимо тако ћемо морати и у комисији се владати. Овим уговором не штетимо смо ваше интересе, но и бугарске и румунске. Ми добијамо право на Дунав од Земуна до Оришаве; а то ће на сваки начин и Бугари и Румуни добити. Критице поједине тајке уговора замера што се њиме признаје Аустро-Угарској право проширења а међутим се влада боји да изрази предноставку да се и ми можемо проширити. То је не само неједнакост но и слабост и не-патриотизам од стране владине да није смела да искаже ваше историјско право ујединења и проширења. Гласа против.

Пироканец. Предговорник не разуме услове због којих је закључена ова конвенција. Тумачи задатак Дунавске комисије и пориче да овај уговор стоји с тим питањем у снези. Бар у његову памет не иде да су то сродна питања; можда ће предговорник умети да бље разјасни или му неће поћи за руком да и скунштину поведе. Одбија од владе да се удвара Аустро-Угарској она води пријатељску политику али се не удвара (Показује неке прве листиће пун индигнације). Прво вели доказа да се агитација с ове стране преноси у Аустро-Угарску но влада ће са највећом енергијом стати свима на пут, који раде против пријатељства с Аустро-Угарском.

Р. Поповић објашњава свој говор.

(Продужио се)

ДОМАЋЕ ВЕСТИ

У недељу 7. ов. месеца даваће овд. одлични грађани блајеноупкојеном цару ослободиоцу Александру II, парастос у београдској саборној цркви.

Зашта племенита намера! Она бацила светлост на грађане српске престолнице и показује како они имају у својим српским патриотским грудима светог ијетета према сени великог покојника, који је толико добра учинио народу српском, чија је

моћна реч вазда залагана за срећу и опстанак Србије и српског народа и који је и водио свети рат да се својо источно хришћанство ослобди од ропства, и дође до своје самосталности и слободе.

Ми ово јављамо у нашем листу и потпуно смо уверени да ће свој грађанство доћи на парастос, и тиме дати видљива израза свога поштовања према великим покојнику и добротвору словенства и српског народа.

Прелимо гроб, најсветијим осећајима благодарности, великог покојника. То је он од нас, и од свога источног Словенства и Хришћанства заслужио!

ОДГОВОРНИ АДМИНИСТРАЦИЈЕ

Бунар. г. З. Мих. Ученици смо по вашем писму од 18 пр. м.

Брунавац. г. Др. Кед. Поступајмо по вашој поруци са 25 пр. м. Но имате да нам дозвлате у име поштарине до 1. Јула ове год. 3 дни, и 35 п. дн.

Бранажевић. Друштво „Подмладак“. Знат нам смо што бешасцатно.

Београд. г. Д. Ж. М. Погрешно сте дали пошти претпоставку; јер ми вам пишемо исти неисправно. Узмите даље од поште новац и поштите амо или предајте напме скуншачу г. Д. А. Машину, трговцу.

Петровић. Општина Трновачко. Ученици смо по вашој поруци.

Пожаревић. Г. Ст. М. Ст. барутчија, Лист нам шаљемо по наручнику г. Д. Седлара.

Синђелић. Општина. Ученици смо по вашем писму од 13 пр. м. Но поштите послати 8. дни, за измакрење рачуна.

Скелерко. г. М. Б. С. Поправљено је. Хвала на напомену.

Шабац. г. Мар. Мар. г. Бож. шаљемо преко Шабачког листа по вашој поруци.

Масарина. г. Р. Из. Исправљена је погрешка. Г. Ст. Шин. из Цагле. Премакли смо 6 дни, и радићемо по вашој поруци.

Петко. г. Бр. М. Б. Учинићемо по вашој по-поруци. Но за измирење рачуна, изволните нам послати 10 динара.

Огласи

БЛАГОДАРНОСТ

Добротворни приложници Манастира св. Тројице: Тр. Стојановић, учитељ балински, приложио је крст у вредности 35:25 динара; а следећи приложници су да се купи прастија, и то: М. Василић, трговац из Д. Каменице 24. дн., Ал. Прволовић 10. д., М. Миленковић 10. д., Ја. Миленковић 18. д. Лел. Вучић 8. д., М. Милисављевић 6. д., Вел. Никодић комесар 5. д., А. Триковић 2. д., М. Томић 3. д., и Ђорђе. Вукићевић 27. д.

Братство манастира св. Тројице узносећи горње молитве Богу за њих, изјављује и јавну благодарност богоугодним приложницима св. обитељи.

Пантелејмон

пгуман

ТРИДЕСЕТОГОДИШЊИЦА БЕОГРАДСКОГ ПЕВАЧКOG ДРУШТВА

Пошто због ратних прилика Београдско певачко друштво није могло 1877 године прославити **двадесетпетогодишњицу** својега опстанка, то јавља свима српским и словенским певачким друштвима и свима пријатељима ове уметности, да ће на основу решења овогодишње главне скунштине држати 10. Јануара, ове године о св. Тројици славити овде у Београду своју

Тридесетогодишњицу

Председник

Стеван Тодоровић

Заслужник делочије
члан одбора

Б. М. Станојевић

Умјољавају се уредништва свију српских и словенских листова да овај оглас одштампају.

У КОРИСТ НЕЈАЧИ ЕРЦЕГОВАЧКЕ, КОЈА ЈЕ У ЗБЕГУ
У ЦРНОЈ ГОРИ

БИЛЕТ

ГРАЂАНСКОЈ КАСИНИ, У СУБОТОУ 6. МАРТА 1881

СЕЛО.

ПРИСТУПА ИМАЈУ ЧЛНОВИ И ЧЛНИЦЕ, КАО И ГОСТИ, КОЈЕ УВЕДУ ЧЛНОВИ.

ЗА УЛАЗ ПЛАЋАЈУ САМЦИ ПО 2 ДИНАРА, А ПОРОДИЦЕ ПО 1 ДИНАР ОД МУШКЕ ИЛИ ЖЕНСКЕ ОСОБЕ.

ДОБРОВОЉНИ ПРИЛОЗИ

ПРИМАЈУ СЕ СА ЗАХОДНОШЋУ, А УПУЋУЈУ СЕ БЛАГАЈНИКУ ДРУШТВЕНОМ г. Михајлу Гатковићу трг. у кнез Михајловoj улицi.

ПОЧЕТАК У 8 ЧАСОВА.

Боград 1. марта 1882.

ОДБОР

ГРАЂАНСКЕ КАСИНЕ

Његовом Величанству блајеноупо-
којеном Цару свију Руса

АЛЕКСАНДРУ II

Даваћемо годишни спомен у недељу 7. марта у 11 часова пре подне у Саборној цркви.

Потписани одбор, састављен из више грађана београдских из великог признавања према заслугама Цара Ослободиоца, народу српском у више прилика учинијим, а поглавито у рату 1876. год. вођеном за ослобођење и независност, који је Србију од извесне пропasti избавио.

А осим тога и у другом рату, поред СВОЈЕ ПОБЕДОНОСНЕ ВОЈСКЕ И САМ ЛИЧНО БОРЕЋИ СЕ, противу заједничког нашег непријатеља, припомогао је нашем ослобођењу, проглашењу независности и садашњем проглашењу Краљевине Србије.

Потписани одбор грађана београдских блајеноупо-који се ових заслуга Великог покојника, позива свој грађанство престонице српске да много бројним присуством даде видљив доказ својега особитог признавања према сени Великог Цара Ослободиоца.

У Београду 5. марта 1882. год.

Нарочити Одбор грађана београдских

ПОЗИВ.

Због недовољног броја члanova који су дошли на главни скуп члanova београдске читаонице 27. фебруара ове године, — није се могла држати скунштина тога дана, с тога се понизијају члнови на скуп, који ће се држати у суботу 6. марта ове године у 8 часова по подне.

27. Фебруара 1882. год.

у Београду

Управа београд. читаонице.

2-2

ОТКАЗУЈЕМ КВАРТИР МОМЕ
Кирајићи г. Шренку лекару вој.
од Ђурђев-дна о. т.

У Београду 3. марта 1882. год.

2-3 Милица С. Јовановић.

УДОБНУ И ВЕЛИКУ КУ-
БУ У ЖЕЉЕЗНИЧКОЈ
УЛИЦИ БРОЈ 15. издајем од Ђурђев-
дана под крију.

Гаврил Поповић
2-3 пуковник.

У АТАРУ ПАРАТИНСКОМ: НИ-
ву звану „бостаниће“ и другу
њиву обожеју у малом бачину, ливаду
у Дашкову, ливаду у Знојму и ливаду
на Кривини продајем за готово
и на почек. Купац нек се рад
погодбе јави мени у Ужицу. Тапије
од сваког парчета засебно имам.
2-4 Јуба Ђукнића